

CONCIO

AD

CLERUM

IN

SYNODO PROVINCIALI

Cantuariensis Provinciae

AD D. PAULI Die 26to Januarij,
A. D. MDCCXXVII.

A GULIELMO TRIMNELL, S. T. P.
Eccl. Cathed. WINTON. Decano.

Jussu Reverendissimi.

L O N D I N I :

Impensis J. PEMBERTON, ad insigne Aurei Cervi
in loco vulgò vocat. Fleetstreet. MDCCXXVII.

CONCILIO

A. D.

CLERUM

A. D.

SYNODO PROVINCIALI

Communitatis Provincialis

A. D. PAVLE DE S. J. (1717)

A. D. MDCXXVII

A. GUILLELMO TROMBELL, S. T. P.
Eccl. Cathed. W. L. M. Decan.

Profrat. Ros. (1717)

LONDINA

Impensis J. P. (1717) ad off. (1717) (1717)
et (1717) (1717) (1717)

In Evangelio secundum Matthæum, Capite
Decimo, Commate Decimo Sexto.

— Ἔσθε ἔν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκαταρτοὶ ὡς
αἱ περὶ νεαί.

— Estote igitur Prudentes sicut serpentes,
& simplices sicut Columbae.

N hoc Capite primam Eccle-
siae Christi Synodum & om-
nium longè optimam, paucis
descriptam habemus; Chri-
stum Ipsum in tertis Aposto-
lis suis Præsidentem: Qui
jam ad dextram Patris sedet,
Circumstante quaquaversum Coronâ Apostolo-
rum, Martyrum, Prophetarumque illustris-
simâ. Non illis. Ad quem conventum universalem, Eccle-
siam Primogenitorum qui in coelis conscripti
sunt; & ad coetum myriadam Angelorum nos

invitat Deus ; Viam præmonstrarunt Apostoli, præmonstravit ipse Dominus : & quò tutiores sequamur, viæ comites nobis adjunxit Prudentiam & Innocentiam ; absque quibus recta ire non datur.

Quoniam igitur cum Militante, non Triumphante Ecclesia præsens nobis Res est ; liceat mihi utcumque inhabili coram vobis, Patres Fratresque ! Concionem hodierno die habere, Huic tamen jam habendæ hanc methodum præscribere.

Primo, Occasionem hujus Textûs paulò al-
tius repetere.

Deinde, Præcepta Christi figuris involuta
explicare.

Postea, Ad nostros usus accommodare.

Pauca quædam denique hortandi gratiâ ad-
jicere.

Et primò occasio hujus Textûs paulò altius
repetenda est.

Convocatis Apostolis suis, nominibusque eo-
rum recensitis, multa eos priùs monitos vo-
luit Dominus noster, quàm foras mitteret ad
prædicandum Dei Evangelium. Non illis, pro
viatico, Aurum Argentumve, Peram Baculam-
ve impertiit : Hæc forsan iis oneri fuissent :

sed præcepta quædam singularia, divinaque illis
dedit Consilia, vix & ne vix quidem portatu
leviora; itineri verò magis apta & idonea. His
induti & altè cincti in viam arduam salebris &
spinis plenam ingressi sunt: cælesti eâ armatura
instructi paratiores peritioresque fuere munus
sibi commissum feliciter expedire. Magna sanctè
hæc & præclara præcepta! digna Domino Do-
minique discipulis! & quædam licet ex iis in
solos competant Apostolos; sunt alia tamen
quæ ad nos etiam pertinent; nos æquè jam
obligant ac Apostolos olim obligarunt. Vos
trùm est; Patres Reverendè admodum! Apo-
stolorum vices gerere; & pro viribus ex-
plere: Nobis etiam, unà vobiscum, nostra in-
cumbit cura, ut eas quas accepimus Provincias
moribus Apostolicis quantum in nobis situm
est; maxime verò Prudentiâ Innocentiâque or-
nemus. *Ecce! Ego mitto vos, inquit dominus, sicut Oves in medio Luporum.* Ecce! Parti-
cula hæc Admirationis quasi digito monstrat
Rem novam & inauditam! oves in medio Lu-
porum! quàm impar congressus! quanto cum
discrimine Lupos inter & Oves pugna commit-
tenda est! si hæc pugna dicenda est, ubi Hi
cædunt, illæ caduntur tantum. Siccine Sui
Gregis Saluti prospicit Magnûs noster Pastor?
Hæcine via ad victoriam? Facilis certè Lupis
de

tiores, qui mediâ in luce cæcutiunt, & cru-
deles adhuc de veritate triumphos agunt. Sed
nunc non his locus. Mihi plus quam satis est
vobis innuisse, arcanam Dei actionem huic ad-
mirabili Religionis Christianæ propagationi non
generatim modo interfuisse, sed speciatim etiam
præfuisse. Nec mei est propositi argumentum
hoc longius prosequi, quàm ut indè dignosca-
mus, quomodò se gesserunt Apostoli in hac
parte; & quatenus nobis fas est illorum exem-
pla imitari. In hoc capite diversa dona Apo-
stolis data esse legimus; ex his quædam supra
Hominem sunt, Deoque omnino tribuenda;
alia naturæ humanæ per se magis convenientia,
ab illis superioribus secernenda. Dona miraculo-
rum Apostolis indulsit Deus, dona omni auro
argentoque pretiosiora: nobis non itidem;
illi immediatè inspirati sunt, nec suâ sponte lo-
quebantur, sed Spiritus in illis: nobis non
cælitus vox data, sed sollicitè prudenti animo
volvendum, quomodo, aut quid, aut cui di-
camus. Scriptura sacra ab illis, Spiritu aspi-
rante scripta, nobis norma est & vivendi &
loquendi; vicesque supplet miraculorum &
inspirationis. Quod ad hæc igitur dona Dei
extraordinaria attinet, in his Apostolorum ex-
emplar non est imitabile, & vel speciem imitan-
di præ nobis ferre nefas esset. Restant ergo nobis
imitandæ aliæ Apostolorum qualitates, Pruden-
tia scilicet animi, morumque simplicitas. Fides
illorum

illorum, quam in Symbolo Apostolico quotidie ore profiteamur, in imo corde semper integra retinenda est, nullis posthac Satanæ machinis diruenda, hominumve dolis malis sede suâ excutienda. Opera etiam illorum hâc fide innixa, quantum possumus, assequi debemus. Hæc omnes in confesso habent; O si sic in praxi! Sed jam locus est differendi de illorum prudentiâ innocentiaque, quæ bonis eorum officiis gratiam addidere. Quas egregias animi dotes hieroglyphicè nobis depinxit Dominus in Serpentis Columbæque formis: illasque explicare, munus pensumque est secundæ Propositionis.

Ecquid igitur boni è Serpente proveniat? etiam; vel ab ipso Serpente fas est doceri: a quo primo primi nostri parentes notitiam mali didicere, ad illum nos remisit Dominus ad prudentiam discendam. Qui probe novit bonum è malo elicere, nos instructos voluit Spiritualem medicinam exinde nobis extrahere, unde morbus primùm nos invasit: & antidotum ab illo surripere, qui veneno incautos occupavit. Et hæc certè vindicta æqua & honesta erit, ope illius, nolentis etiam, a primo lapsu aliquantulum resurgere; & suo sibi hunc jugulare gladio: nec minima pars erit pietatis eò prudentiores ab illo fieri, quò strategematum illius non ignari ab insidiis caveamus, nec ad ipsius voluntatem captivi teneamur. Hac &
non

non aliâ lege a Serpente discenda est sapientia ;
 ut sapientes quidem simus ad bona, in malis
 verò simplices. Nostri est officii, more Ser-
 pentum, vigilantes esse, ambulare circumspe-
 ctè, aciem oculorum mentisque quaquaversum
 intendere, ne ex improvviso hostis nos opprimat.
 Nec unquam nobis satis cautum esse potest quod
 vitemus. Capiti verò (ut Serpens sibi semper
 cavere dicitur, ne quis illi caput diminuat)
 cordique nostro ante omnia & in omnibus in-
 vigilandum est : ne illud pateat malis erroribus ;
 hoc malis moribus ; ne capitis arcem expugnet
 Hæresis ; cordisve intimo angulo se insinuent
 carnis cupiditates. Vera & intemerata Fides,
 probi integrique mores dant vitam animamque
 religionis professioni : his salvis, salvam rem
 totam esse penè dixeram : absque odio & invi-
 diâ dictum sit, schismata non æquè grave vul-
 nus Religioni intentare, ac Fidei, morumve
 corruptelam : hinc Vita ipsa periclitatur, illinc
 externa corporis compages indignis fanè &
 miseris modis dilaceratur. Sed útrunque,
 & his, & illis malis ingruentibus, vos vi-
 deor videre paratissimos occurrere, & quam
 poscunt vulnera medicinam adhibere : quæ ut
 magis fiat salutifera, Simplicitas Columbæ Ser-
 pentis cum Prudentiâ attemperatè commiscen-
 da est. In pacifico Christi Regno bene in-

ter se conveniunt. Serpens & Columba: Columbae nec licet, nec lubet, aliqua Serpentem laedere injuria: Serpensque vis suae oblitus nolit esse nocens Columbae. Quas igitur naturas honesta hac & pia amicitia magister conjunxit, discipulis Religio sit quod minus separent. Si a Serpente discamus nobismet cavere, ne damni detrimentive aliquid ab aliis capiamus, Columba nos pariter doceat nihil incommodi aliis libenter asferre, sed malle pati, quam facere injuriam. Ita se affectam habet Columbae natura omni absque felle Amaritudinis. Ea mens fuit Christi, cum descendebat Spiritus Dei tanquam Columba, & veniebat super ipsum. Mens, *anxia*, simplex & sincera, omni sine furo, nulla fraudis admixtione adulterata, nullis plicis serpentinis intertexta. Is mitissimus fuit, & corde humillimus, semper obambulans quod pluribus beneficeret, & prope semper ipse male tractatus, nobis exemplum relinquens, ut sequeremur vestigia ejus, qui peccatum non fecit, & cujus in ore dolus non est inventus.

Apostoli quidem ipsissimis Domini vestigiis pressius insistebant; multam sustinuerunt a peccatoribus adversus seipsos contradictionem, & in multa patientia se magnos praestitere. Si leo illis in via occurrebat, leoni agnum obvium dedere;

dedere; oves missæ sunt ad domandum lupum, & columba aquilæ congressa est. Nec temere adhuc aliquis existimet Apostolos vitæ suæ prodigos fuisse, nec hanc fortitudinem virio illis vertat. Semper enim memores legationis quam a Domino acceperant, munus sibi commissum suo satis cum periculo ad amissum perfecerunt, fidem Deo certissimam habentes melioribus eos armis uti non posse quam prudentiâ innocentiaque, etiam tunc temporis cum tanquam oves essent in medio luporum.

Non hæc hujus mundi sapientia est. Sed quæ stulta sunt mundi elegit Deus ut confundat sapientes, & infirma mundi elegit Deus ut confundat fortia. I Cor. i. 27. In hoc campo militarunt Apostoli sub Jesu Christi vexillis, & suâ quidem cæde & sanguine victoria illis stetit. In præsentī rerum statu fors melior nobis obtigisse videtur, nec in his castris truculentis militare dura nos urget necessitas; Bono Deo ita volente, qui toties nos a nostris Hostibus incolmes præstitit, & è summo discrimine eripuit. Satisque fortunati sumus, si satis prudentiæ habemus ad bona nostra noscenda, & satis innocentia ad tutanda conservandaque.

Jam ad tertiam hujus sermonis partem transendum est, & ampliùs inquirendum, quantum

ad nos pertinent hæc emblemata Serpentis & Columbæ, & quomodò ad nostros usus porrò accommodanda sunt.

Hic verò mihi fas sit vos alloqui verbis Apostoli paululùm immutatis. Si linguis hominum loquâmini & Angelorum; si habueritis Prophetiam fidemque omnem; si mysteria omnia noveritis & omnem scientiam; & nullus dubito quin sciatis. Bonâ tamen vestrâ cum veniâ excellentiorem viam vobis demonstro; ea ausus de animi prudentiâ & morum simplicitate profiteri, quæ sanctus Paulus de Charitate effatus est: uti scilicet absque illâ, ita sine illis omnia nihil esse. Ea porrò Charitatem inter, & innocentiam prudentiamque necessitudo intervenit, ut hæc Parens, hæc filiæ jure merito censeantur: filiæ matri semper morigeræ, operam suam sedulo navantes, ut summam legi charitatis præstent obedientiam. Hæ geminæ sorores comites individuæ sunt, & in unum propè coalescunt; jam vero pro argumenti nostri ratione, non conjunctim, sed divisim tractandæ. Quamvis enim de rebus indifferentibus non infrequens detur occasio, in quâ se exerceat prudentia, ipsa tamen innocentia magna adedò pars est christianæ prudentiæ, ut sapere, & innocentem esse propè idem sonent. Verùm enimverò, si inter has evangelicas vir-
tutes

tutes distinguendum est, hæc esto differentia: sit innocentia quasi materies, prudentia tanquam forma actionis. Dat virtutem actioni agentis simplicitas fraudis expers, recti conscia; dat eidem laudem gratiamque adjuncta prudentia: illa Deo placentem acceptamque facit; hæc Deo simul ac hominibus commendatiorem reddit. Omnia mihi licita sunt, inquit Apostolus, sed non omnia expediunt. Quid licitum sit necne, primò quærit integritas: an idem porrò expediat, prudentiæ est diligenter perpendere: de re agendâ illa judicat, de modo rem agendi altera sollicita est, quid loco, quid tempori, quid Personis conveniat.

Difficile admodum hoc munus piè & probè administrarunt Apostoli, nullâ datâ offensione nec Judæis, nec gentibus, nec Ecclesiæ Dei; dum illis ipsis nec integritas, nec prudentia, nec Deus ipse abfuit. Et quis nisi Apostolus, nec forsan redux aliquis Apostolorum potest esse immunis ab omni genere offensionis, nostris hisce temporibus?

Nemo sine offensione est, ille optimus qui minimam dat. Credo equidem, quòd nemo mortalium aded sapiat, ut par fiet omnibus omnium Quæstionibus respondere, quas vel timor, vel suspicio, præjudicata opinio, mensve non satis sana, vel mala tandem in promp-

tu

tu habeant: facile est vel malevolis, vel rerum imperitis de re aliquâ litem movere; at non adeò facile est vel prudentissimis hasce lites componere, & omnem ex omnium animis scrupulum eximere. Mihi saltem sufficit vobis deliberandum proponere, an innumera inter contentionum genera, quæ homines diversas trahunt in partes, nostræ aliorumve paci certius citiusve consulamus, quàm verbis prudentiam, Actionibus Innocentiam adhibendo.

Alia aliis consilia magis arrideant; quæ dedit Dominus, nobis apprimè utilia & necessaria esse penitus novit, efficaciam eorum usu suo probarunt Apostoli; vos etiam pariter, vel approbasse, vel approbaturus, si periculum feceritis, mihi persuasum habeo. Necesse est, ut diversæ sint Hominum Sententiæ: neutiquam verò ut Homines propterea sint alienatis a se invicem animis. Ait quidem Dominus impossibile esse, quin veniant scandala: nec ideo tamen veniunt quia ipse dixit; non hæc origo est hujus mali; a vitio Hominis, non a verbo Dei nascitur: prædixit Deus quod futurum vidit, non quod fieri voluit; frustra igitur velamen malitiæ hinc nobis arripimus: in diversas ire licet sententias salvâ mutua Charitate. Humanum est errare; divinum, erroribus ignoscere,

noscere, errantesque in viam reducere: hoc experiri nos decet, & nunquam ad iram odiumque devenire, re licet infecta.

Dissentientes non velut inimici habendi, sed tanquam Fratres admonendi. Nec veritas, nec Charitas sibi ipsis metuant a nostris Disputationibus: nova Lux exinde veritati affulget, aut affulgere debet: nova Charitati datur copia palam omnibus faciendi, quam Patiens & Benigna est, quam non ambitiosa, non irritabilis, sed veritate gaudens. Hoc verò nemo potest promittere, nos, eodem tempore, eadem frui posse concordia, & non iisdem judiciis. Judicium intellectus proclivis est sequi Voluntas; & sane ubi illud præit, hæc sequi debet: ita a natura comparatum est; sic sibi Homo constat; sic nos porro volumus, ut omnes sapiant, & nobiscum sentiant. Sed in hoc Cárdo Rei vertitur; hæc magna quæstio est, quid de illis statuendum, qui aliter sentiunt, ac nos sentimus; qui ea improbant quæ nos approbamus?

Hiscine ineunda est amicitia? certè multò magis quam inimicitia. Quænam verò illis nobiscum concordia esse potest? Hæc res bilem nobis & illis movet. Sed præstat animos compescere. Dignus quidem hic nodus Deo vindice! & solvat Deus, qui in commune omnibus consulit, veratque alterum alteri facere quod sibi fieri non

non vult. Non penes nosipſos eſt noſtra^s opiniones ex voluntate noſtrâ, nedum alienâ formare. Nec res aded ductilis eſt, hominis intellectus, adulti ſaltem, ut in quâvis formam ſingas reſingasque. Quæ minùs rectè intelliguntur notiones, pro captu tamen intelligentis ei ſunt veræ ac ſtabiles, donec meliùs informatur iudicium. Hâc in cauſâ, ſervum Domini non oportet acriter certare, ſed manſuetum eſſe erga omnes, aptum ad docendum, longanimem, cum lenitate erudientem eos qui contrario animo ſunt affecti, experturum num aliquando daturus ſit eis Deus reſpiſcentiam ad agnitionem veritatis. Quantum ineſt Suadelæ his Pauli verbis ad Timotheum? Ep. ſecundâ, Cap. ſecundo. Quantum ad rem noſtram? ſic inſtruit ornatque Episcopum Ephelinum magnus hic Apoſtolus! ſic alios inſtructos voluit, prædicatum tunc & olim mittendos! & qui ſic ſunt, auditores plurimùm juvant. Æquitas ergo animi diverſa intellectûs iudicia moderetur. Hic foro æquitatis locus eſt. Illi jura danti pareamus, nè infinitæ ſint lites noſtræ, dùm pro ſuâ quiſque ſtat cauſâ vincendi incertus, certus non vinci. Eccleſiæ unitas firmis concordiæ charitatisque vinculis, aut nullis certè retinenda eſt. Externâ vi oppreſſi

pressi linguam forsan mutant, sed non animum. Alii his artibus armisque utantur! at non hæc Christi disciplina est, nec eam ab Apostolis ejus accepimus. Valeat veritas quantum argumentis valere potest è rectâ ratione verboque Dei petitis! & vim eorum capiant, qui capere vel possunt vel volunt! nos interim idoneos veritatis defensores summa nostra faciat industria in omnigenâ eruditione conquirendâ; precibusque Deo assidue fufis pro virili enitamur Scientiæ virtutem addere: Ut nulla dissensionum vel causa vel culpa in nos jure aliquo transferri possit, sed in proprios autores jure meritissimo recidat reatus. Sic nostro officio satis erit factum, cæteraque Deo permittenda. Hoc æquo lenique animo Evangelizarunt Apostoli; his moribus tantos fecere progressus in Religione propagandâ, quantos nullis aliis potuere. His artibus verè piis vel infidelium animos proniores in se fecerunt, paratioresque obedientiam Evangelio præstare. Lene tormentum ipsis tortoribus admoverunt, & ferocia illorum ingenia paulatim emollierunt. Mansuetudo hæc Apostolorum perinde ac Martyrum, Ipsorumque sanguis, semen fuit Ecclesiæ. Et cum vitam morte commutassent, non deleta est eorum memoria, amicis semper
C chara,

chara, inimicis semper in admiratione habitata: mortui etiam locuti sunt, & adhuc loquuntur. Talis Mors Tali Vitæ consentanea, non sibi ipsis tantum, sed multis aliis spectantibus audientibusque viam patefecit in Regnum cælorum. Sic se gesserunt Apostoli fidei in Deum animo, & in proximum miti clementique: nusquam illos Domini, aut illius evangelii puduit coram hominibus: nusquam præ timore, aut favore, aliquavē aliā de causā subterfugerunt, quod minus omnibus omne consilium Dei annunciarent: ita animo fuere intrepido; & pro suā Deique causā multā usi sunt *παρρησία*, non effræni aliquā loquendi licentiā, sed eā sermonis autoritate, quæ nec ultra fines concionandi evagata est, nec citra officium concionatoris timidior consistebat. Illis Religio perinde fuit Cæsari reddere quæ Cæsaris, ac Deo quæ Dei, probè gnaris vel umbram malè affecti animi procul ab illis amovendam esse, ne omnem Evangelio viam præcluderet. Abundè igitur cautum est tam præceptis suis, quam exemplis, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam, ne aliquid istiusmodi suspensionis loco criminis objiceret illis magistratus. Ad hanc normam consilia & actiones nostras dirigamus!

Jussu

Jussu Regis huc convenimus; certiore
 faciamus Regem nos in illius, Reginae, Totius
 domus regiae, nostrorumque omnium salutem,
 in ecclesiae utilitatem, & in Dei gloriam con-
 venisse: liquidò omnibus constet, nos Fidem
 Regi ex animo dedisse, datam fallere non posse,
 sed juramenti obligatione firmiter teneri: sic
 optimè consuletur & Famæ nostræ, & Ec-
 clesiae dignitati. Gloria nostra labetur certè,
 siquando Fides suspecta reddatur: nec læsa
 Majestate Regiâ potest ecclesia vel pura, vel
 incolumis servari: Hic, si usquam alibi, ve-
 rum esse reperietur, membra à Capite sejungi
 non posse; sed vel simul valere, vel pericli-
 tari. Hi mores Apostolici cum sacris no-
 stris functionibus maximè congruunt, Pacem
 Patriæ, Regisque Honorem promovent, Ami-
 corum animos nobis arctius devinciunt, ini-
 micos magis erubescere faciunt, nihil habentes
 quod de nobis dicant mali; deique favorem
 super omnia per Jesum Christum nobis con-
 ciliant. En pulchri fructus Prudentiæ in-
 nocentiæque! digni certè qui summo à no-
 bis studio colantur!

Sed frustra essem, si eos denique hortari ag-
 grederer plenâ manu & ferere & metere, qui bo-
 nam sementem jam diu fecerunt, fructus partim
 collegerunt, uberrimam olim in cælis messem

collecturi. Felices animæ! quibus Gratulatio, non Hortatio debetur! Coronidis autem loco, id apprimè ministris omnibus Evangelii agendum esse certissimè affirmo, ut nec nocentes, nec imprudentes deprehendantur. Imprudentiæ nostræ nosmet poenitere quotidianum est: tam multa secum fert incommoda conversatio non prudens! sed plura adhuc & graviora post se trahit mala, conversatio non proba. Si aliquid vel leviter a nobis admissum est, magna inde & malis licentia peccandi, & malignis ansa calumniandi: & quanto majores sunt qui peccant, tanto majorem & in Sione luctum, & in Ascalone triumphum excitant. Sed quam rarissimè justa aliqua detur occasio vel amicis lugendi, vel inimicis triumphandi! & parùm abest quin vobis spondere aulam benè res nostras se semper habituras, si eas quo vult Deus more modoque gerendas suscipiamus: consilia sua in nostris prosperabit manibus, & secundos illis dabit exitus. Ecclesia Catholica est Christi sponsa dilectissima: multas hæc habet Filias quæ se suumque cultum pulchrè correxerunt, & ad matris exemplum reformarunt: sed melioris formæ, fidei doctrinæ purioris nulla est quàm Ecclesia Anglicana. Multæ Filiae benè fecerunt, hæc verò optimè.

me. illa interim pessimè, quæ satis pro imperio vult dici Catholica, ipso nomine, rei-que naturâ refragantibus. At Pia nostra mater spiritu est placido & quieto, modestæ indolis, mansueti ingenii, suoque in Regimine non nimium certè, si satis severa. Si hæc Lenitas minùs formosam non reddat, nec in licentiam detorqueatur, quâ omnes deteriores sumus, reliqua ejus ornamenta in oculis Dei maximi semper fuisse pretii, mihi lubens persuadeo. Hinc illa nobis divini favoris indicia: opera admiranda, quæ operatus est Deus in nostris & in Patrum diebus, quæ oculis nostris vidimus, auribus audivimus, & Patres nostri nobis annuntiaverunt. Quæ certo certius non nobismet ipsis, sed Dei unius Beneplacito accepta referre debemus; &, proximè à Deo, ecclesiæ nostræ, Regni-que Hujus modestiæ & moderationi. His Libertatis custodibus jura Homini Christiani & boni civis facta recta conservantur: quæ Regum optimis semper grata, nostroque Regi primæ fuisse curæ, feliciter experti sumus: Deo insuper, cui in Reges ipsos imperium est, chara esse, & in clientelam sibi admissa nequeo quin credam. Ille solus Hominum corda & ingenia pernovit, quibusque Rationum momentis Animos eorum hùc vel illuc impelli

impelli posse; & in Religionis causâ Prudentiam ac Innocentiam maximi semper esse momenti. Nulla igitur Ecclesia firmioribus, tutioribusve inniti potest, quàm quibus primò extracta fuit, fundamentis. Nos nec Deo sapientiores, nec Potentiores sumus; & nobis ob oculos posuit agnum, & columbam, hieroglyphicas unici Filii Dei, & Spiritus Sancti Figuras. Illisque semper Benedictione suâ Benedicet Deus Pater, & favore suo opitulari dignabitur, qui Spiritu Sancto aguntur, & Filium ejus unicum viæ vitæque ducem præficiunt, quem in omnibus sequantur. Cui Deo Trium, &c.

FINIS.

*BOOKS lately Printed for J. PEMBERTON,
at the Golden Buck against St. Dunstan's
Church in Fleetstreet.*

THE Use and Intent of Prophecy, in the
several Ages of the World. In six Dis-
courses, deliver'd at the *Temple Church* in *April*
and *May*, 1724. Publish'd at the Desire of the
Masters of the Bench of the two Honourable
Societies. To which are added, Three Dis-
sertations. 1. The Authority of the Second
Epistle of St. *Peter*. 2. The Sense of the An-
cients before Christ, upon the Circumstances
and Consequences of the Fall. 3. The Bles-
sing of *Judah*, *Gen.* 49. By the Right Re-
verend Dr. *Tho. Sherlock*, Lord Bishop of *Ban-*
gor. The Second Edition, corrected. Price
4s. 6d.

Twenty-eight Sermons and Discourses upon
plain and practical Subjects, very useful to be
read in Families, under the following Heads,
viz. 1. Godliness the Design of the Christian
Religion. 2. Of the Wisdom and Goodness of
Providence. 3. Of Religious Melancholy.
4. Of the Immortality of the Soul. 5. Of the
Necessity of Holiness in order to Happiness.
6. Of the Truth and Excellency of the Gospel.
7. Of good and bad Examples. 8. Of Publick
Prayer and Thanksgiving. 9. Of the future
Judgment. 10. Of Faith and Works. 11. Of
setting

Books Printed for J. PEMBERTON

Setting God always before us. 12. Of perfect Holiness in the Fear of God. 13. Of doing Good to all Men, &c. By the Right Reverend Dr. John Moore, late Lord Bishop of Ely. In two Volumes. Publish'd with a recommendatory Preface to each Volume, by Samuel Clarke, D. D. Rector of St. James's Westminster. Price 9s.

Twenty Sermons preach'd on several Occasions to a Society of *British* Merchants in Foreign Parts. 1. At the opening the Chapel in the Consul of Leghorn's House. 2. At the first Celebration of the Lord's Supper in the same Society. 3. Before several Persons of Quality in their Travels. 4. On occasion of the Death of the Right Honourable the Lord Charles Somerset, who died at Rome of the Small-Pox, March 4. N. S. 1708. 5. On occasion of the Death of his Royal Highness, the Prince of Denmark, December 16. N. S. 1709. 6. After the Siege of Toulon. 7. A Funeral Sermon for Captain John Bayley, Master of the Ship the *Hanover*, kill'd in an Engagement with the French Gallies, on the Coast of Tuscany, near Monte-Nero. 8. Before the Admiral and Commander of her Majesty's Fleet in the *Streights*. 9. A Farewel Sermon in the Year 1711. 10. Preach'd after the Settlement of a new Chaplain, Jan. 8. N. S. 1712-13. &c. By Basil Kennet, D. D. late President of Corpus Christi College in Oxon. Price 4s. 6d.

